

Dijous, 7 de juny de 2007

Xavier Vendrell

Fent camí

Les eleccions municipals han proporcionat a Esquerra 1.800 càrrecs locals als Països Catalans. 1.595 regidors (311 més que el 2003), 190 consellers comarcals (38 més) i 13 diputats provincials. En 141 municipis hem estat la força més votada, en 104 amb majoria absoluta. No hi havia hagut mai tantes dones i homes d'esquerra i independentistes als ajuntaments. El creixement institucional és, per tant, una evidència clamorosa. Per si fos poc, i per primer cop, l'esquerra independentista serà present al Parlament de les Illes Balears amb la militant d'Esquerra Esperança Marí, candidata d'Eivissa pel Canvi.

Haver estat la força que més ha incrementat el nombre d'electes no amaga la insatisfacció de no haver assolit tots els ambiciosos objectius marcats. Hem perdut un 1% dels vots a Catalunya i hem passat del 12,78% a l'11,67%. Aquest fet, concentrat bàsicament a la circumscripció de Barcelona i a la Catalunya més urbana, ha suposat la pèrdua d'algunes desenes de regidors a les principals ciutats del país.

Anàlisis interessades apunten la pèrdua de suport a Esquerra, als municipis on això ha succeït, per la nostra decisió estratègica de formar un govern d'esquerra a la Generalitat. Aquesta anàlisi simplista oblida que, quatre mesos després d'haver fet president Maragall, Esquerra aconseguia, en les eleccions al Congrés, el major nombre de vots absoluts de la seva història. En aquells moments l'electorat nacionalment més sensible va veure com la presència d'Esquerra al govern no portava a diluir el nostre compromís nacional. A partir d'aquell moment, la lentitud de l'Executiva Nacional d'Esquerra a decidir el vot en el referèndum de l'Estatut i la nostra expulsió del Govern capgiraren la situació. Passat el referèndum i vistos els resultats de les noves eleccions al Parlament, Esquerra apostà de nou per un govern d'esquerra a la Generalitat, ara amb José Montilla al capdavant. Esquerra ratificava la seva estratègia d'avançar en la construcció nacional conjuntament amb la Catalunya filla de la immigració espanyola.

En aquesta campanya, a Esquerra hem constatat amb gran satisfacció com a la pràctica totalitat de les nostres llistes i actes hi participaven, per primera vegada de forma generalitzada, ciutadans castellanoparlants. A l'anàlisi dels resultats veiem també com el retrocés d'Esquerra a moltes grans ciutats ha estat més alt als barris tradicionals que no pas als nous. Esquerra, per primera vegada, ha obtingut més suport a Nou Barris que a Sarrià-Sant Gervasi. L'estratègia adreçada als catalans de primera generació s'obre camí, tot i que per sota de les nostres expectatives. Però aquest creixement no ha compensat la pèrdua de vots entre els catalanistes que també existeixen en aquests barris, que no han entès o compartit la nostra decisió.

Ara cal que Esquerra faci un nou esforç comunicatiu per tal que els sobiranistes que tenien com a referent

Esquerra hi continuïn veient el referent més útil per continuar avançant en la construcció nacional. A poc a poc, a més, anem aconseguint que persones que no provenen de la tradició catalanista facin el pas a donar suport a una força independentista. I entenem que aquesta és l'única manera possible d'arribar a tenir una majoria social favorable a la independència. Cal, però, i sobretot, que els membres d'Esquerra que governen a les institucions, especialment a la Generalitat, siguin capaços de fer visibles els principals projectes de creació d'espais de benestar i de sobirania. Aquesta és la millor manera perquè la nostra base social i electoral vegi com la nostra presència al govern és l'únic camí per a la millora de la qualitat de vida de les persones que hi vivim. I específicament perquè aquelles persones catalanistes vegin com la nostra presència al govern és útil per avançar en la construcció nacional de Catalunya.

(Publicat al diari *Avui*)
